

SCÉNÁŘ

Artur

hlavni (trdlo, malý úředník, kterému se život příliš nepovedl)

maskovaný (chce získat Artura jako štít před ostatními Artury, a zároveň návnadu pro Boha)

autor (sepisuje příběh hry, ve „skutečném“ světě, neví však, jak jej ukončit)

zabity1scena (chtějí Artieho zastavit v jeho pokusu ovládnout světy)

zabity4scena

Descartes (jak by vypadal D., kdyby se rozhodl považovat Boha za démona, a nedůvěřovat mu?)

Candide (umírající, znavený světem)

Kunigunda (čínorodá, leč stará a ošklivá manželka Candidova)

Bůh (Bůh jako potouchlý stařík, zanevřel na svět, jeho jedinou radostí je trápit Descartese v jednom z w.)

Platón

Láska

+ komparz

0.1 w1 Pracovna

Artur, Artur Maskovaný (Artie), Artur Zavražděný, Policisté

Artur si chystá dopolední čaj. Vchází Artie, Artur se poleká.

Artie:
Arture!

Artur:
Rozlil jste mi čaj! Zavolám policii.

Artie:
Uklidni se, Arture.

Artur:
Nevidím důvod, proč bych se měl uklidnit! Jste nezvaný host v mém domě,
okamžitě se mi prokažte nějakým průkazem!

Artie:
Ze mně strach mít nemusíš, Arture.

Artur:
Policie! Zločinec!

Artie:
Nejsem žádný vyvrhel, ani zločinec!

Artie:
Sedni si, sic zemřeš!

Artur:
Vrahu?

Artie:
Neříkej mi tak! JÁ nejsem ten, z koho bys měl mít panickou hrůzu hraničící
s existenciální úzkostí. Přišel jsem tě varovat, jsem totiž
soukromý...filosof, metafyzik, fyzik, příležitostný detektiv.

Artie:
Tvá naivita je pobuřující, snad nemáš utkvělou ideu, že ještě za pár minut
postávání u telefonu budeš spokojeně dýchat vzduch tohoto světa?

Artur:
To je policie?

Artie:
Mohu ti zaručit, že za pár minut budeš spíše dýmat novým otvorem ráže 9 mm
ve své hlavě, který si tam sám zasadíš!

Artur:
Chtěl bych nahlásit něco, z čeho se nyní vyklubala sebevražda. Ne, nedělám
si legraci. Dobrá, pospěšte si. Nepravděpodobná 1729.
Tak, policie zde bude co nevidět, a já vás, pane, mohu ujistit, že
sebevraždu páchat nehodlám.

Artie:
Já, Arture, mohu ujistit tebe, že o sebevraždu v tradičním slova smyslu se
v tomto případě nejedná. Přece však to budeš ty, kdo zmáčkne spoušť a učiní
z tapet levný expresionistický brak!

Artur:
Vy jste opilý!

Střelec:
Konečně jsem tě našel, Art-

<0>

Artie:
Výborná spolupráce, Arture! Vděčíš mi za život. Není třeba propadat emocím a děkovat mi, stačí, budeš-li dále plnit všechna má doporučení, a příkazy.

Artur:
Pane bože, vždyť on vypadá jako já!

Artie:
Tvé pozorovací schopnosti jsou - téměř - na shodné úrovni s těmi mými. Totiž nejenže vypadá jako ty, jsi to ty.

Artur:
Jak je to možné? Klon?

Artie:
Arture, neplácej nesmysly. Tohle není žádná levná sci-fi. My žijeme v možném světě! Vzmuž se, prosím tě, pojďme-

Artur:
Pane, pane, navzdory tomu, že vy mě znáte, mně vaše jméno poněkud uniklo.

Artie:
Proč tak formálně, Arture? Mé jméno je Rudolf Tatarský, přátelé a známí mi ale říkají áR Tý.

Artur:
Rudolf... Artie.
Když to není klon, co to tedy je?

Artie:
Je to tvůj dvojník. Protějšek z jiného světa, který je tomuto světu docela dostupný. Nebudu tady všechny zdržovat vysvětlováním argumentu eM eR Dé El.

Artur:
M. R. D. L.?

Artie:
Modálního realismu Davida Lewise! Než se ale dostane na podrobné vysvětlení, měli bychom nejspíš opustit tento svět.

Artur:
Ale, ale - ještě jsem nedopil svůj dopolední čaj.

Artie:
Nezapomeň, Arture, na to, že jsi zavolal policii. Vzhledem k průměrné reakční době integrovaného záchranného systému zde budou za 158 sekund.

Artur:
Pane bože...

Artie:
Nepropadej panice a vyslechni si mou nabídku. Policii jsi nahlásil sebevraždu, k níž zde, alespoň pro jejich omezené deduktivní schopnosti,

došlo. Jediným skutečným problémem je, kam s tebou. Protože jestli zde zůstaneš, mohlo by to vyprovokovat nejen podezření z nekalostí, ale především vlnu nepříjemných otázek po podstatě života, vesmíru a vůbec. Pojď tedy se mnou do světa, nebo spíše do světů. Třeba společně nalezneme ten, který se ve filosofických mýtech nazývá nejlepším z možných světů. Co říkáš?

Artur:

Říkám, že nechápu, co máte na mysli. Kam že půjdeme?

Artie:

Stačí věřit, Arture. Stačí věřit, že by se věci mohly mít i jinak, než se mají ve skutečnosti. Věříš tomu?

Artur:

Ano.

Artie:

Vida, pak tedy věříš i tomu, že existuje mnoho způsobů, jak by se věci mohly mít, vedle způsobu, jakým se mají, vid'?

Jinými slovy, věříš v existenci možných světů!

Hlas:

Zde zákon, jménem policie otevřete!

Artie:

Představ si nějaké rozhodnutí, které si vyčítáš. A teď si rychle představ, jaké by to bylo, kdyby jsi se tehdy rozhodl jinak.

Artur:

Ach, Lásko!

Jiný hlas:

Zde policie, jménem zákona otevřete!

Artie:

Vzpamatuj se, Arture, a následuj mé kroky.

Artie:

Je-li v baru prázdnno, pak jestliže barman nenalévá, je v baru stále prázdnno.

A zavři za sebou.

0.2 w₂ DescaBar et kabaret

Artur, Artie, Descartes

Na druhé straně místnosti od dveří je barový pult, za ním sedí/stojí Descartes přitocný k lahvi silného alkoholu. Dveře se otevřou, do místnosti se svou typickou nonšalancí vkročí Artie s krabicí pod paží a hůlkou v druhé ruce. Za ním obezřetně, poněkud ustrašeně vstoupí Artur, který za sebou zavře dveře. Artie jej gestem hůlky zadrží.

Artie:

Zdá se, že jsme právě svědky jednoho z, v celé historii vesmíru tolik ojedinělých, případů, pro které je člověk rád živ, neboť z jinak nudného a šedého trmácení se odnikud nikam dělá nepřekonatelnou zábavu. Pohled na zázrak, nebo, jak je běžnější pro nás, zaryté odpůrce pověry, fatální omyl.

Artur:

Cože?

Artie:

Jsme ve špatném podniku.

Artur:

Ztratili jsme se?

Artie:

Kdepak, dokud nalévají, tak ne.

<"Silly walk">

Artur:

Co to vyvádíte?

Artie:

Zdá se, že normálně jdu. Jak si lze ovšem empiricky ověřit, „normálně“ je výraz v našem případě zavádějící.

Descartes:

Konečně zákazníci! Pánové, co vám mohu nabídnout?

Artie:

Pro mě vodku s platonikem - netřepat, nemíchat -, tady pro přítele nějakou specialitu.

Descartes:

Výborná volba, pane. Jako specialitu bych doporučil long drink Královna Kristýna, nebo Nejlepší z možných koktejlů. Chcete-li něco opravdu silného, mám zde jeden pansofistický megacloumák.

Artur:

Nemáte čaj?

Tak snad bych si dal tu Královnu Kristýnu.

Artie:

Dej si raději megacloumák.

Descartes:

Ano, jasně a rozlišeně, jedna vodka s platonikem, jeden megacloumák; ale pánové, prosím vás, nezbuzujte rozruch. **Poslední dobou sem stahuje kdejaká havěť.** Nějaký excentrik v plášti tady působí pozdvižení. Snaží se mě přesvědčit, že existují nepředstavitelné věci!

Artie:
Nejste, vy pane, náhodou Descartes?

Descartes:
Máloco je tak jisté, jako toto.

*Artie:
Myslel jsem, že váš bar je větší než tento.

*Descartes:
Ne, můj bar není větší než tento.

Artie:
Arture, prosím tě, přestaň vyvádět hlouposti a pojď si sednout. Teď, když jsme tak elegantně setřásli policii, je čas, abych tě zasvětil do případu, v němž figuruješ jako zákazník, vrah i oběť, což mnohé jistě posadí na pozadí.

Artur:
To je v pořádku, já postojím.

Descartes:
Zde prosím, pane.

Artur:
Cože? Čím to, že chodíte normálně?

Descartes:
Promiňte?

Artie:
Copak nevidíš, že je totálně namol?

Descartes:
Děkuji, pane.

Artie:
Na zdar „našemu“ podniku!

Artur:
Pane bože...

Artie:
Lahoda, ale teď je třeba roztáhnout oponu, a trochu tě zasvětit do hry, kterou zde hrajeme. Je to hra nebezpečná, téměř jako ruská ruleta.

Artur:
[Zachrčí.]

Artie:
Tak tedy, možné světy jsme již trochu nakousli, je ti to jasné?

Artur:
[Chrčí.]

Artie:
Beru to jako ano. Prostě existují možné světy, v nichž je možné vše, co je možné logicky.

Tak tedy já jsem si v možných světech a před nějakým časem bádám po filosofických artefaktech, ověřoval teorie, prostě prováděl svou práci; když tu najednou jsi mě, neznámo jak, vyhledal. V tu chvíli jsem však

potřeboval novou kočku, tak jsem ty peníze vzal a neptal se. Byl jsi značně paranoidní, pořád jsi blekotal, že se chceš zabít, nedala se z tebe dostat kloudná myšlenka...asi jako teď.

<Artur pomalu vstává.>

Artie:

Zkrátka, došel jsi k poznání, že existuješ ve mnoha verzích v různých světech, a začal ses bát o svůj život. Příliš jsem to blábolení neposlouchal. Měl jsem za to, že se jedná o případ kvantové psychózy, víš co to je?

Artur:

Ne, to opravdu nevím.

<Bez „Silly walk“ si sedne.>

Artie:

To je takový vtipný stav mysli, který ti zabraňuje v činnosti, protože jsi přesvědčen, že existuje nějaký svět, v němž jsi mnohem úspěšnější, krásnější a kdo-ví-co-ještě, zkrátka, v němž jsi dosáhl všech svých cílů, není třeba se o ně snažit.

Artur:

Jakou Kočku?

Artie:

Cože? Aha, ta je v té krabici. Je to klíč ke světům. Hlavně se nesmíme dozvědět, zda je živá, nebo mrtvá. Po této kratičké, ale nezbytné technologické vsuvce, ti vysvětlím, proč jsi zemřel. Totiž tvůj protějšek. Došlo k tomu za poněkud dramatičtějších okolností, než za jakých jsem tě před okamžikem zachránil. Není třeba barvitých popisů, zůstaňme u toho, že jsem si musel sehnat nový oblek, protože účet za čistírnu byl vulgární. A jen tak tak, že jsem unikl tomu maniakálnímu vrahu. Totiž tobě!

Artur:

Dobrá, dobrá, ale proč?

Artie:

Zdá se, že jsi si usmyslel, alespoň v jednom světě, že se staneš Bohem.

<Descartes ze spánku křičí „Bůh“, kdykoliv je o Bohu zmínka.>

Artur:

To je přeci směšné!

Artie:

To mi povídej. Docílit jsi toho zřejmě chtěl tak, že se vyvraždíš, až na jednu kopii, či originál, chceš-li. Zřejmě, abys odstranil protivníky. A pak provedeš s Bohem amen. Ten poslední krok jsem ještě nepromyslel. Rozhodně si ale nepřeji, aby...to, nad co nic většího nelze myslet...nahradil někdo jiný. Zvláště ne někdo tak šílený jako tvůj protějšek. To by mělo nedozírné, ba zcela absurdní, následky. Proto jsem si vyčíhal tvou, a teď mluvím o tobě, Arture, smrt, a zabránil jí.

Artur:

To gratuluji, ale co s tím teď já? Vraha jsi dostal, mě jsi zachránil. Odměnu ti bohužel nedám, domov jsem opustil poněkud ve spěchu, a nestihl jsem si vzít cestovní šeky. Vlastně bych spíše raději věděl, jak se dostanu do toho tvého nejlepšího možného světa, nebo zpátky!

Artie:

Arture, Arture, Arture. Ještě se nemohu sbalit, říci „Tak a je hotovo!“, jít se opít a považovat svou práci za ukončenou. Především, má práce nikdy nekončí; a navíc, co se týče tvého pokusu o vzestup na piedestal vyhrazený jen Primum movens, zdá se, že tento cíl jsi pojal v mnoha možných světech, takže po krku ti jde celá smečka tvých protějšků.

Artur:

Můj Bože...

Sotva jsem se o svůj život přestal strachovat, opět pocituji úzkost! Nicméně, když nad tím tak přemýšlím, nemohu se někde schovat?

Artie:

Líbí se mi, kam míří tvá mě překvapující schopnost přemýšlet!

Artur:

Být zavražděn, to je přeci něco nepředstavitelně odporného a zlého.

Artie:

Ano?

Artur:

A tedy, v nějakém jedině dobrém světě, bych mohl vraždě uniknout!
<Artie mu už nevěnuje pozornost, Artur pronáší polohlasem, zasněně>
A zase tě získat, má Lásko!

Artie:

Co teprve v tom nejlepším z možných! Výborně! Barmane, co jste mu to nalil?

Descartes:

Pansofistický megacloumák.

Artie:

Zabalte mi celou lahev s sebou!

Artur:

<vytržen>

No jo, ale jak se tam dostat? Jak funguje ta tvoje Kočka.

Artie:

Ta Kočka není má, nýbrž Schrödingerova.. Asi by se, Erwin, dost divil, kdyby tušil, k čemu používám jeho Micinku. Musím se ale přiznat, že jsem se trochu bál, aby ses nechopil některého alternativního plánu.

Artur:

Ustoupit pokusu vyšvihnout se nad člověka nehodlám, a vraždit mi přijde nehygienické.

Artie:

Jak pronikavě nyní hovoříš! Třeba už vím, jak zabránit poslednímu kroku zvráceného plánu tvého protějšku! Uloupíme mu Nietzscheho kladivo!

Artur:

Nemyslíš spíše Thorovo?

Artie:

Vědomosti, Arture, v těch není jen moc, ale i schopnost nevypadat směšně. Nietzschovo kladivo je filosofický artefakt, po kterém pátrám již velmi dlouho. Je to pozůstatek po nebožtíku Nietzschem.

Artur:

Dobrá, tedy, zbývá najít Kladivo a nejlepší z možných světů.

Descartes:

Myslíte toto Kladivo?

Nechal mi to tu ten chlápek v plášti.

Artie:

Pane Descartesi, co víc si mohu přát, než lahev vašeho pansofistického megacloumáku a Kladivo!

Artur:

To je jako deus ex machina!

Descartes:

Prý Deus! Descartes se jmenuju. Na, vemte si to, stejně to tady jenom překáží.

Artur:

Kladivo jsme získali tak rychle, že jistě nemáš další část plánu promyšlenu!

Artie:

To se, milý Arture, pleteš. Je mi už téměř jasné, kam půjdeme nyní. A to díky tady panu Descartesovi. Tady tahle opilecká verze nejspíš vyznává heslo „Bibo ergo sum“, čili „Chlastám, tedy jsem“, ale protějšek, který proslul svou konstruktivnější metodickou skepsí, pěkně předchází původce pojmu, do něhož chceme, takříkajíc, vniknout.

Artur:

Aha?

Artie:

Vpřed, za Wilhelmem!

<„Silly run“ dveřmi do dalšího světa.>

0.3 w₃ Candidova zahrada

Artie, Artur, Candide, Kunigunda

Naproti dveřím přes scénu je cosi jako postel, projektor zobrazuje sešlou zahradu. Dveře se otevřou a vyjde Artie se svou nonšalancí, krabicí a hůlkou, a Artur se svou nesmělostí a těžkým kladivem.

Artie:

Nakonec se zdá, jakoby zde byl ještě další činitel, který se rozhodl zamezit přímému směru naší cesty. Dnes již podruhé, zcela nepravděpodobně, jsme vykročili vpřed, ale udělali čelem vzad.

Artur:

Co je to za nápad udělat dveře otevírající se ven do zahrady. Po tom cloumáku mi vyschlo v hrdle, doufám, že zde mají vodovod.

Artie:

Zahrada...

<Podává Arturovi zpod kabátu lahev.>

Artur:

Chladivá voda.

Artie:

Voda?

Artur:

Mě pořád zaráží, jak je tohle všechno možné.

Artie:

Pro mě je to už denní chleba, ale pamatuji si na své útlé jinošství, dobu, kdy mě svět udivoval a překvapoval na každém kroku. Leč ty doby jsou dávno pryč.

Artur:

Stejně by to chtělo nějaký důkaz. Zdráhám se tomu sám uvěřit.

Artie:

Copak ti nestačí tvá, nyní již bohatá, smyslová zkušenost k tomu, abys poznal, že možné světy jsou skutečně skutečné?

Artur:

No, právě, já tu jsem, ale když nad tím tak přemýšlím, nikdo mi neuvěří, až se vrátím. Vysvětlení by jistě pomohlo více lidem než jen mě.

Artie:

Arture, není nejspíš chvíle z nevhodnějších, ale dobrá. Už, pokud se pamatuješ, jsme došli k tomu, že je zcela nepochybné, že by se věci mohly mít i jinak, a že všichni, jak tu jsme i nejsme, tedy věříme, že existuje bezpočet způsobů, jakým by se věci mohly mít. Je to tak?

Artur:

Zdá se to nevyhnutelné, ano..

Artie:

Nyní přijde ta složitější část, musíme totiž dokázat, že alternativní

vysvětlení modálních výrazů možná nejsou.

Artur:
Dokaž.

Artie:
Je to poněkud suchý výklad.
Ve zkratce, pokud jsou modální výrazy primitivní, pak je nelze analyzovat a bavíme se o hloupostech. Nebo poukazují na konzistenci věty, která o možnosti hovoří. V tom se ale stačí dost dlouho patlat a zjistíme, že konzistence je dost záludný termín. Buď z toho pak vytrískáme logický kruh, nebo spor. Vyber si. Poslední možnost je, že možné světy jsou nějaké jazykové entity, třeba maximálně konzistentní množiny vět. Ale to tu zase máme konzistenci a předchozí obtíže. Tohle všechno znamená, že možné světy musí existovat, a každý z nich je z vnitřního pohledu aktuální. Chápeš?

Artur:
Snad ano. Nakonec to skutečně budou paralelní světy?

Artie:
Udivuješ mě, Arture. Lze to tak říci, až na to, že paralelní světy trochu zavánějí. Modální realismus aktualizuje všechny logicky možné možnosti, zatímco teorie mnohovesmíru se striktně drží, i když často dost bizarních, fyzikálních pravidel.

Artur:
Kdybych tady nebyl, byl bych tomu nevěřil.

<Dveře se otevřou, z nich málem vypadne Candide, ale je zachycen Kunigundou. Ta jej pak pomalu postrkuje k „posteli“, kam nakonec Candide ulehne.>

Kunigunda:
Ty dědku plesnivej, vždyť s nohama nic nemáš!

Candide:
Mé nohy, mé nohy...

Kunigunda:
Já tě nebudu nosit, hni se!

Candide:
Vždyť, má lásko, víš, jak ze mne práce a tvé dortíky strhaly sílu mládí.

Kunigunda:
Ještě se vylouvej...

Candide:
Lásko má, máme hosty, a tvá jediná starost je vlastní pohodlí.

Kunigunda:
Tak to by stačilo, zbytek dojde sám.

Artie:
Madame! Dovolte mi, abych se zahalil do potěšení, které mi způsobuje pohled na váš zjev. Mé jméno je Rudolfo z Tatarska. Tamto je můj pro-(tějšek)-úvodce Artur.

Kunigunda:
Potěšení je na mé straně, pane Rudolfe. Jsem Kunigunda, a jsem manželkou tamtoho starého blázna, Candida. Ale nyní mě omluvte.

Artie:
Candide!

Candide:
Ano? Co chcete?

Artie:
Teď je mi to jasné, Arture. Dostali jsme se do fiktivního světa slavného literárního díla!

Artur:
Vážně? To je možné?

Artie:
No jistě, s tou zahradou mi to mělo dojít hned!

Candide:
Zahradu už nikdo neobdělává. Kunigundu taky ne, a to denně chodí do supermarketu! Ach, ten důchod.

Artur:
Myslíš, že mohou postavy literárních děl senilnět?

Artie:
Arture, ty jsi vystřízlivěl. Tady není žádnou literární postavou, ale jejím protějškem z masa a kostí! Klidně by to mohl být i vraždící šílenec!

Candide:
Toho Žida i inkvizitora jsem zapíchl v sebeobraně!

Artur:
O čem to mluví?

Artie:
Copak jsi nečetl Optimismus od Voltaira?

Candide:
Optimismus, to je, vidíte, takový zažraný názor, že vše je dobré, i když je to na **hovno**. Dáte si čaj?

<Kunignunda se vrací>

Candide:
Kunigundo, lásko, uvařila bys pánům čaj?

Artie:
Nerad bych přetěžoval, či přímo zneužíval vaši pohostinnost, ale bylo by možné něco silnějšího pro mě?

Kunigunda:
Ale jistě, můj milý. Hned to bude.

Candide:
Co vás přivádí k mé, už notně proleželé, smrtelné posteli?

Artie:
Pane Candide, omluvte mou smělost, ale z vašeho životopisu jsme vyrozuměli, že jste se, byť proti své vůli a jistě pod vlivem řízeného osudu, stal takřikajíc odborníkem na nejlepší z možných světů.

Candide:
Nu, ano.

Artie:
Rád bych se optal, zda byste nám mohl poskytnout nějaký vhled do vašich zkušeností.

Kunigunda:
Zde pro vás koňak, tajemný hoste.
Zde váš čaj, milý pane.

Candide:
Bude-li to v mé moci, vynasnažím se, avšak dlouho mě, Kunigunda, na vycházce nenechá, nuda ji brzy uondá. Proto, prosím, ptejte se.

Artur:
Pane Candide, abyste to správně pochopil, já jsem se totiž kdysi dopustil zcela závažné chyby a nechal jsem si mezi prsty proklouznout nejlepší ženu ze všech.

Candide:
To já jsem si Kunigundu ujít nenechal.

Artie:
Arture!

Artur:
Než jsem ji stihl sevřít v náručí, vzala mi ji katastrofa.

Candide:
Zemětřesení v Lisabonu, to si pamatuji!

Artur:
Tedy, ano, tady pan Artie má možnost se do nejlepšího světa, abyste rozuměl, dostat, takže bychom rádi věděli, totiž..jak jej poznáme.

Artie:
Ty blázne!

Candide:
Ale pánové...

Artie:
Nejdřív mi říkáš, jak rád bys unikl svým vrahům, a teď najednou hledáš nějakou ženskou?

Artur:
Ano, mám-li žít, tak leda s ní. Když se mi otevřela taková možnost, proč bych se ji neměl zhostit? Krom toho, v nejlepším možném světě bych přeci měl být šťastný. Všichni by tam měli být šťastni!

Candide:
Jestli mohu...

Artie:
Prosím tebe, Arture, proč jsi mi to neřekl hned? Mohl jsem tě nechat napospas dalšímu z tvých protějšků, aby tě proklál nějakou třískou a nechal vykřváct tvou naivitu na podlahu nějakého hnusného možného světa! Kolik času jsem ztratil!

Artur:

Artie, ale...promiňte. Nechtěl jsem vás rozzlobit. Myslel jsem, že tam bude, tak nějak a priori.

Artie:
Arture, Arture, Arture. Jak je libo.

Artur:
Počkejte, přece to hned nevzdáme.

Artie:
Já jsem to nevzdal, Arture, na rozdíl od tebe. Pro tvou povrchnost nejspíš skončí všechny možné světy v kontradikci. Děkuji pěkně. Všichni mu poděkujte, všem tady hrozí nikoliv smrt, ale nebytí.

Candide:
Copak v tom je něj...

Artie:
Ano, je! A setsakramentsky velký.

Kunigunda:
Upřít lásku takovému krásnému mládenci. Pane Artie, copak nemáte srdce?

Artie:
Nemám.

Artur:
Proboha, nenechávejte mě tady. Pomohu vám. A navíc, jak víte, že v tom světě nebude i má Láska?

Artie:
Nevím. Tady jde o motivaci, Arture. Já jdu za záchranou světů, a ty? Jsi puzen nějakým nízkým pudem. Chceš zachovat druh? Nenech se zabít sám sebou. To je lepší než množení.

Artur:
Omlouvám se.

Artie:
Prozatím ti mohu odpustit.
Pane Candide! Jak tedy poznáme nejlepší z možných světů?

Candide:
Kdysi jsem si myslel, že v něm již jsem, ale životní zkušenosti mi ukázaly, že jsem se mýlil. Panglossi, jak jen jsem se mýlil!

Artie:
S tím jsem obeznámen, ale mohl byste nás nějak konkrétněji?

<Candide ukáže na dveře.>

Artur:
Jakákoliv maličkost.

Candide:
Mohu vám pouze sdělit, že nyní už na nejlepší z možných světů nevěřím. Pokusil jsem se vybudovat si v tomto světě alespoň kousíček, do něhož jsem vložil to nejlepší ze své osoby - práci, naději a lásku -, ale jak můžete vidět sami, zahrada zpustla. Přátelé pomřeli. Kunigunda zahořkla a zošklivěla ještě více. Byl-li svět někdy nejlepším, pak pouze na úplném počátku, když jej Bůh vytvořil. Ve chvíli, kdy začala vládnout entropie,

šlo všechno do (sraček). Jděte, a žeňte jej k odpovědnosti.

Artie:

Bůh! To je nápad.

Artur:

Ale, nebude tam na mě čekat další z mých vrahů?

Artie:

Arture, doufejme, že ano, protože po tom, co jsi předvedl, by sis nejspíš břitvou zasloužil. Nyní se zdá, že jediná dostupná možnost jak se dostat na stopu nejlepšího z možných světů je zeptat se přímo jeho Stvořitele.

Kunigunda:

Snad už nepůjdete, pánové. Nechcete si zahrát scrabble? Upeču koláčky!

<Spěšně dveřmi opouštějí s Kočkou a Kladivem scénu>

0.4 w_B Bůh

Artie, Artur, Bůh, Artur#3, Sbor

Na scéně není nikdo, kromě sboru pod plátnem. Uprostřed scény je krabice, na níž je napsáno „Nehybný hybatel“.

Sbor:

<V rytmu tepu srdce, postupně zesiluje, Sbor pochoduje, jakoby šel do schodu>

Bůh, bůh, bůh, bůh, bůh, bůh, bůh...přichází.

<Dveřmi vstoupí Bůh. Sbor ihned zmlkne. Dále zdůrazňuje některá Boží slova a promluvy (vyznačeno v textu **tučně**), je jakýmsi „emocionálním“ ventilem.

Bůh si odloží plášť, upraví se, a opustí scénu druhou stranou.>

Bůh:

[Pobrukuje si.]

<Přichází Artie s Arturem.>

Artie:

Snad jsme se nedostali z fikce do fikce, neřku-li do antické komedie, to by byla tragédie.

Artur:

Podívejte, neříkal Descartes cosi o muži v plášti?

Artie:

Vida, Arture. Třeba jsme se nedostali do Božské kanceláře, ale do přijímacího pokoje Pekelného.

Aha, ale tady Primum movens by mohl být hledaným Bohem.

<ke krabici>

Dobrý Bože, měli bychom prosbu.

Artur:

Neměl byste se předtím pomodlit?

Artie:

Nebud' směšný, Arture. Tohle je Bůh, ten nereaguje na zařikání.

Artur:
Mně se zdá, že nereaguje vůbec.

Artie:
Dobrý Bože, pomůžeš nám, prosím?

Sbor:
Dobrý den, Bůh je momentálně mimo dosah vaší prosby. Prosím vyčkejte, nebo to zkuste znovu, za chvíli.

Artie:
To zní nadějně.

Artur:
Od Boha bych čekal, že bude mít v čekárně alespoň lavičky.

Artie:
Nerouhej se.

Bůh:
Podívejte se, já jsem jim říkal: Nejezte to ovoce, budou z toho jen maléry!
Ale oni ne. Mě by ani tak nevadilo, kdyby si jednou kousli, dvakrát, ale oni si z toho udělali **marmeládu!**
A pak, když už jsem jim dal celou Zemi, tak pořád brblali. Dej nám i tohle, dej nám tamto. Chtěli jste to, tak jsem vám dal deset věcí, které nesmíte dělat. Kam to vedlo?

Jen k tomu, že jste začali vyžadovat nějakou odměnu a já, **JÁ**, musel udělat speciální místo, ze všech míst nejhorší, kam vás pošlou, když něco zlého, což mimochodem kromě dělání **marmelády** poznání skoro nic není, provedete. Nakonec z toho vzešly jen zlodějiny, korupce, hladomor, vraždy, mučení a **právníci.**

Tak jsem si řekl: To né, na to se vám můžu. Zkusil jsem nějaký spektakulární odchod, zkusil jsem vás utopit. Ale ani to vás neodradilo a furt mě otravujete svými prosbami.

Hlavně **v neděli**, když chci mít **kliď!** To dokáže boha vytočit.
Cože jste to chtěli?

Artie:
Dobrý den, Bože. Putovali jsme dlouho, po strastiplné cestě, než jsme dosáhli tohoto posvátného místa...

Bůh:
Vím, vím, vím. Formulujte svou žádost.

Artie:
Tu nevíte?

Bůh:
Synkupanno, **vím**, ale to byste to měli příliš jednoduché.

Artie:
Tak tedy, přišli jsme se zeptat, který ze světů, jež jsi stvořil, je nejlepší z možných světů?

Bůh:
Už zase?

Artur:
Je to pro nás velmi důležité.

Bůh:

Vím, ale obávám se, že vám na to nemohu dát jednoduchou odpověď.

Artie:
Co tím myslíte?

Bůh:
Vy byste to už měl vědět nejlépe. Před počátkem **všeho** jsem se do toho trochu zamotal. Víte, jsem koneckonců **dokonalý**, ale možných světů je, podle interpretace, ke které **já** se kloním, nekonečně mnoho.

Artie:
To znamená, že pro každý dobrý svět lze nalézt nějaký lepší, je to tak?

Bůh:
Bingo. A to je docela problém, když se nad tím zamyslíte.
Máte to?

Artur:
Ne.

Bůh:
To jsem věděl, já jen šprýmoval. Víte, já preferuji bytí před nebytím, a to i pro vás, <k publiku> **moji miláčci**. Proto jsem se rozhodl, že něco stvořím. Ale, jak to pěkně řekl nebožtík Leibniz v nějakém svém dopise, ke všemu potřebuji důvod.

Artie:
Dopise?

Bůh:
Nebo knížce, pro mě je to jedno jako druhé. Zkrátka. Domníval se, že pouze jistá vlastnost nějakého světa je pro mě dostatečným důvodem, abych jej stvořil, jinak **nic**. Nakonec z něj vylezlo, že jsem stvořil pouze nejlepší z možných světů.

Artur:
Výborně!

Bůh:
Nepřerušuj. To ale zavání kontradikcí, he? Nekonečně mnoho světů, tak který z nich je nejlepší? No? Ale zase nechci nestvořit nic. **Jak z toho ven?**

Artie:
Stvoříte všechny.

Bůh:
Přesně tak. Dostatečným důvodem pro mě bylo, a přiznám se, bylo to sobecké, že něco je lepší než nic, a v tomto případě něco je všechno.

Artur:
Takže nejlepší z možných světů neexistuje?

Bůh:
No, to bych zase netvrdil. Můžete to interpretovat tak, že pro každé individuum existuje jistá ideální distribuce vlastností, a dokonce i může existovat svět, v němž je tato distribuce ideální pro všechna individua, ale...

Artur:
Ale?

Bůh:
...no, jak jsem říkal na počátku. **Frňáte**. Takže třeba už v tom světě jste, ale pořád se vám něco nelíbí. Jste totiž sobci, otravujete si životy navzájem, a pak brečíte. Chtěli byste porovnávat světy zvnějšku. Chtěli byste říct: **ten a ten svět je lepší pro to a to**. Jenže to nejde. Nemůžete totiž vylézt ven.

<V tuto chvíli vpadá do prostoru další Artur.>

Artur#3:
Zadrž, Arture!

Artie:
A sakra, další!

<Vrhne se na Artura, který drží Kladiivo, povalí jej na zem. Artie se sám zmocní Kladiiva, ale zaútočí na Boha, který jej pomocí Sboru srazí na zem a zabaví mu Kladiivo. Sbor nakonec odděleně drží všechny Artury. Ve vřavě je odkopnut Primum movens. Bůh v určitou chvíli zamává „do kamery“, viz vtíp u Platóna.>

Bůh:
Arture, Arture, Arture. Museli jste hýbat s nehybným hybatelem? Dost tak zamotáte hlavu fyzikům v několika aristotelských světech. A vůbec, co vás to napadlo?

Artur#3:
Ale, vždyť já jsem jej chtěl zastavit!

Bůh:
Arture, prosím tě. Já jsem **BŮH**, já se o sebe dovedu postarat. Všechno vím, všechno můžu už z definice. Nahlédni do svého srdce, a podívej se, že jsi ve skutečnosti doufal zaujmout tady Artieho místo.

Artur:
To není pravda!

Bůh:
Ano, ano. Ty jsi celý život byl jen loutkou, vlečen událostmi, a to i teď. Možná jsi tomu nakonec chtěl zabránit, ale tady Artur <i. e. Artie> doufal v pravý opak. Byl jsi návnada, sama navnaděná na vidinu světa, v němž jsi pánem nad svým životem. Najdi v sebe důvěru, nenech se ovládat situací, pokus se situaci ovládnout.

A ty, Arture <i. e. Artie>. Ty jsi ze všech nejtragičtější. Vždyť bys měl poznat, že já nejsem tak docela pravý Bůh. Já jsem pouhá představa, šalba smyslů. Pravého Boha šnemůžeš jen tak potkat ve světě, ať už je jakkoliv možný. Natož zabít.

Artie:
Ty, ty jedna, představo!

Bůh:
Arturové, je čas, abyste opustili moji kancelář, to víte, musím se postarat, aby vycházela čísla ve fyzikálních experimentech. Takže, pokud mne omluvíte.

<Někdo ze Sboru otevře dveře.>

Artur:
Počkej, Bože. Co mám nyní dělat?

<Artur#3 podklesne>

Artie:

A já?

Bůh:

To je na vás, třeba to zjistíte v další scéně. Hlavně nepolykejte kyanidové kapsle. A povzbuďte Descartese, ať mi více důvěřuje.

<Sbor upustí Artura#3, který se bezvládně zhroutí na zem. Sbor vyhodí zbylé dva Artury dveřmi.>

Bůh:

Tak, to bychom měli. Zavolejte Světlohoše, ať si přijde zahrát stupido o nějaké duše.

0.5 w₄ Platón

Artie, Artur, Platón

Na scéně sedí Platón zády k publiku a civí na plátno, na němž se míhají různé rozmazané obrázky. Po stranách čadí vonné tyčinky.

<Na scénu jsou vhozeni Artie s Arturem. Po chvíli se opět otevrou dveře a jakési ruce jim podají Kočku, kterou zanechali u Boha>

Artie:

To bylo fiasko.

Artur:

A to nemluvíme o tom, jak jsi mě podvedl.

Artie:

Prosím tě, jakoby se ti to stalo poprvé. Kde to vůbec jsme?

Platón:

Nelze být na pochybách,
nalezli jste se v Delfách.

Artie:

Ve věštírně?

Platón:

Kdepak, v její sokyni,
v Platónově jeskyni.

Artie:

To bychom mohli nahlédnout do budoucnosti a podívat se, jak to skončí.
Napadla mě totiž hrozná věc.

Artur:

Vážně? Jaká?

Artie:

Že nejsme tak docela skuteční.

Artur:

Jak tě proboha mohlo napadnout něco takového?

Artie:

Pár božských poznámek mě navedlo na myšlenkovou kolej, která vede do stanice fikce. Čiší z nich totiž kontradikce. Et ex falso quodlibet.

Arture:

Už zase ti nerozumím.

Artie:

Jakkoliv to zní hrozivě, nezdá se ti, že je tohle všechno docela neskutečné?

Artur:

Ano, už od mého dopoledního čaje, který jsi mi vylil.

Artie:

Co když jsme v něčí hlavě?

Artur:

Mám trochu klaustrofobický pocit.

Artie:

Myslel jsem spíš v myšlenkách.

Artur:

Jakože jsme vymyšlení?

Artie:

Přesně tak.

Artur:

To leda v nějaké dost zoufalé mysli.

Artie:

Právě proto bych se rád vyptal věštírny.

Platón:

Už jsem vám to naznačil,
za věštírnou neoznačil.

Artie:

A co to tedy je?

Platón:

Už jsem vám to jednou řek'
odpověď zná každý Řek.
Sedím tady v jeskyni,
a koukám sám na stíny.

Artie:

Vidíš! Zase jsme ve fiktivním světě.
Napadlo mě, že jsme třeba v televizi, nebo v nějaké divadelní hře, co se natáčí. Pak bychom se mohli podívat do budoucnosti, jak to dopadne.

Artura:

To zní dost absurdně. Já bych se nejraději vrátil domů.

Artie:

Moment, vydrž chvílku. Jak se to ovládá?

Platón:

Dálkovým ovládáním,

navolím tvé zadání.
Na co chcete zírati,
musíte pověděti.

Artie:
Na to, co se nám právě děje.

<Platón šteluje čudlíky na ovladači.>
<Na plátně se objeví předchozí scéna s Bohem, rvačka. Bůh zamává do kamery.>

Artie:
Tohle přetoč.

<Platón šteluje s čudlíky. Obraz najednou ukazuje tuto scénu. Oba Arturové se zarazí, zkusí se hýbat, obraz je přesně kopíruje.>

Artur:
Na co se to díváme?

Platón:
Na teď.

Artie:
Přetoč to na pak.

Platón:
Kdy?

Artie:
Teď.

Platón:
To nejde.

Artie:
Proč?

Platón:
Protože teď už bylo.

Artie:
Kdy?

Platón:
No právě teď.

Artie:
A kdy potom bude pak?

Artur:
Brzy.

<Obraz ukazuje scénu s Descartesem.>

Artie:
Ha, **to zapáchá informačním paradoxem!** Pokračuje se u Descartesa!

<Otočí se, bere Kočku, odcházejí. Na plátně je vidět, že je Artur zabit. Sám si pravděpodobně nevšimne.>

0.6 w₂ Desca bar et kabaret

Artie, Artur, Descartes

Scéna shodná s 0.2. Descartes je však již střízlivý. Artur vchází první, už ne tolik ustrašený, spíše rozhodný. Artie je naopak skleslý.

Descartes:

VY! To jste vy! Jak jste se sem dostali? A hlavně, jak jste se dostali ven? Musím se dostat ven, sedím tady celý život, furt mě otravuje nějaký chlap v plášti, který chce, abych šel ven, ale stačí jediná pochybnost a dveře mi zmizí před očima! Už to nevydržím, Bože, zaruč mi nějaký svět, v němž jsou věci barevné a různě veliké, a dá se s nimi hýbat.

Artur:

Až se uklidníte, dal bych si pansofistický megacloumák.

Descartes:

Cože? Vždyť jste mi posledně všechn vypili! A pak zdrhli! Ani jsem nepočítal s tím, že se...

Artur:

Máme vás pozdravovat od Boha. Máte mu prý více důvěřovat.

Descartes:

B-bůh? Vy jste s ním mluvili?

Artur:

Ano, celkem příjemný chlapík, ale rozhodně se na něj neobracejte s žádnými žádostmi. Prostě mu věřte, vždyť vás koneckonců stvořil ve své dobrotě.

Descartes:

Vážně? A já si celou tu dobu myslel...

Artie:

Budte oba dva zticha!

Artur:

Uklidni se, Arture.

Artie:

Neříkej mi tak, ty hnido.

Artur:

Arture, prosím tě. Třeba to vyjde příště.

Artie:

Nevíš, co říkáš. Zabít Boha, ta možnost přijde jednou za život.

Artur:
Jednou za tvůj život, ale máš mnoho protějšků, vid'.

Artie:
Nedělej si srandu. Chci vodku!

Descartes:
S platonikem?

Artie:
Ne, čistou.

Descartes:
Jedna vodka...

Descartes:
Druhá vodka...

Descartes:
Třetí vodka...

Artur:
A dost, Arture.

Artie:
Nech mě být.

Artur:
Arture, myslím, že by si mi měl dát Kočku.

Artie:
Cože?

Descartes:
Čtvrtá...

Artur:
Ty už ses nacestoval dost. Teď je, myslím, řada na mě a můj vlastní pokus.

Artie:
Chceš se pokusit zabít Stvořitele?

Artur:
Kdepak, chci najít svou Lásku.

Artie:
Ty si snad úplný cvok. Teď, když vím, kdo za můj nezdar může, půjdu a vydám se jej zneškodnit. Nikoliv Boha, ale pisálka je třeba zabít!

Descartes:
Pánové, ta Kočka, to je ta krabice?

Artie:
Ano.

Artur:
Již mnoho let jsem nebyl šťastný. Kladu si za vinu, co se Jí stalo, neboť jsem to byl já, kdo ji vyhnal, a ocitla se tak v tom nešťastném parku, z kterého už živá nevyšla. Ale teď, díky Kočce a tvé pomoci to budu moci odčinit. Vydej mi ji.

Descartes:
S tou Kočkou, s ní můžete projít dveřmi ven?

<Artie přikývne>

Descartes:
V tom případě bych ji rád koupil.
Pánové, račte si vzpomenout, že jste minule utekli bez placení, a dlužíte.

Artie:
To jsme nebyli my, to byli jiní Arturové.

Descartes:
Na to vám neskočím. Klidně někoho z vás vyzvu na souboj. Jsem zkušený
stínový šermíř.
<Vytáhne non-Nietzschovo kladivo.>

Artie:
Platí, ale rozdáte si to s tím, kdo přežije.
<nemešká a vytáhne břitvu>
Slíbil jsem ti ji, Arture. Tohle je slavná Occamova břitva.

<Dojde k zápasu, ale než se stihne Descartes zapojit, Artur padá mrtev k
zemi, Artie popadne krabici s Kočkou a uteče dveřmi.>

0.7 w? Pracovna

Artur-autor, Láska, Artie

Scéna se shoduje s první. Artur-autor sedí u stolu v županu, píše. Trvá to
dlouho, než se otevřou dveře a vstoupí Láska, Arturova manželka.

*Souboj mezi Artiem a Arturem dopadne jinak. Zvítězí Artur, který projde k
Autorovi, zabije jej (pistolí) a zaujme jeho místo. Autor si před tím
neodpustí podobné tlachání jako prve, ale pozbude prodlužujících ambicí
vysvětlit literární možné světy. Láska od Artura, který nahradil Autora,
odchází do obchodu či kam. Pouze letmo se zmíní, že půjde parkem.*

<Konec>